

<i>preek</i>	7 september 2025
<i>thema</i>	Paulus smeekt om bevrijding
<i>tekst</i>	2 Korintiërs 12:8: Ik heb de Heer driemaal gesmeekt ervoor te zorgen dat de engel van Satan die mij kwelt, bij me wegging.
liturgie:	
<i>begroeting</i>	Juich, alle volken, prijs de Heer! (Kerkboek 100 met tegenstem)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Jezus is ... (Opwekking Kids 46)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	
<i>lezen 2 Korintiërs 11:30-12:10</i>	Mijn God, ik kom naar U. Dan ben ik veilig (Kerkboek 16a)
<i>preek</i>	U bent mijn schuilplaats Heer (Opwekking 176)
<i>tien geboden =</i>	Wij kiezen voor de vrijheid die God ons heeft beloofd (Liedboek 311; vrouwen melodie 1; mannen melodie 2)
<i>gebedspunten</i>	Breng dank aan de Eeuwige (Opwekking 331)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>geloofsbelijdenis =</i>	We believe in God the Father (Opwekking 347 origineel)
<i>zegen</i>	

inleiding op de bijbellezing

Ik vind Psalm 16 zo mooi! zeker in de versie van Psalmen voor Nu.

“Mijn God, ik kom naar U. Dan ben ik veilig”.

“U houdt mijn hele leven in uw handen
en ik kom goed terecht want dat hebt U gezegd”.

Het is een psalm die gevuld is met beloften van God.

Maar misschien klinkt dit voor jou te mooi om waar te zijn.

Je wilt in alles op God vertrouwen. Je wilt het goede doen. Maar wat een geworstel! Je kampt met allerlei beperkingen, met iets wat het leven moeilijk maakt, met iets wat je in de weg zit, met iets wat maar niet over wil gaan.

Waar ligt het toch aan dat het allemaal zo moeizaam gaat? Pak je het misschien verkeerd aan? Is er iets in je leven dat je nu toch eindelijk eens moet opruimen? Bid je misschien te weinig? Zou je misschien anders (krachtiger) moeten bidden?

Je bent niet de enige die daarmee zit! Iemand als Paulus had daar al mee te maken en hij schrijft er eerlijk over. Hij vertelt hoe hij smeekt om bevrijding. Het lijkt me een goed idee om eens met Paulus in gesprek te gaan.

Maar voor ik met Paulus in gesprek ga over zijn gebed, lezen we eerst wat hij daarover schrijft aan de christenen in Korinte. Aansluitend aan de lezing zingen we Psalm 16 in de versie van Psalmen voor Nu.

preek

Paulus, ik heb groot respect voor u want u bent een apostel van de Heer. Kunt u me eens uitleggen waarom u schrijft over uw zwakheid? (2 Kor. 11:30).

Dat wil ik graag. Het viel me eerlijk gezegd niet mee om het erover te hebben. Als ik het nog eens teruglees dan is het allemaal wel heel persoonlijk geworden. Maar ik heb er achteraf geen spijt van dat ik het zo opgeschreven heb want ik merkte dat het moest. Het contact met Korinte liep namelijk helemaal fout. Ik heb erom gehuild. De mensen daar in Korinte gaan me zo aan het hart. Ik ken ze best wel goed want ik heb er een paar jaar gewerkt. Maar toen ik uit Korinte vertrok, kwamen er anderen naar Korinte. Het ging om

rondreizende predikers die alleen maar met zichzelf bezig waren. Ze hielden machtige verhalen waarin ze vertelden hoe geweldig ze waren en wat een kracht ze hadden. Het klonk heel mooi en hun verhaal zat perfect in elkaar, maar het ging alleen om hun eigen eer, en, natuurlijk, om het geld dat ze verwachtten voor hun machtige verhaal. En weet je wat ik vooral zo erg vond? De mensen in Korinte vonden het geweldig. Ik werd er helemaal verdrietig van. En toen bedacht ik: Ik moet iets doen wat de Korintiërs aanspreekt. Zij vinden het mooi om te horen dat je ergens trots op bent. Nou, dacht ik, daar kan ik voor zorgen. Zodoende schreef ik dat ik trots ben op mijn zwakheid.

Eerlijk gezegd vind ik het een beetje tricky (2 Kor. 11:31).

Daar heb je gelijk aan. Het lijkt net of ik toch tegen die anderen op wil bieden. Daarom heb ik er ook een eed op gezworen om te onderstrepen dat ik niet zit te liegen. Het is ook wel heel maf om trots te zijn op je zwakheid. Maar weet je wat het mooie daarvan is? Daarmee geef ik toe dat ik niet volmaakt ben. Ik probeer mijn beperkingen niet te verdoezelen maar ik geef het gewoon toe. En weet je wat het mooiste is van dat ‘trots zijn op je zwakheid’? Zo geef ik alle eer aan God. En daar draait het om. Dat is wat ik wil. Daar heb ik alles voor over.

U geeft twee voorbeelden van zwakheid. Het eerste voorbeeld (over hoe u weggekomen bent uit Damascus) vind ik eigenlijk niet zo sterk (2 Kor. 11:32-33).

Dat snap ik. Ik zal het proberen uit te leggen. In Damascus wilden ze me gevangen nemen en daarom hadden ze bij alle stadspoorten mensen op de uitkijk staan. Ik kon dus niet via één van de stadspoorten weggelopen uit Damascus. Gelukkig hadden mijn vrienden een oplossing. Ze kenden iemand die op de stadsmuur woonde, iemand die een grote mand bezat. Die mand hebben ze buiten het raam gehangen en toen moest ik erin gaan zitten. Daar zat ik in die wiebelende mand. Je weet niet half hoe kwetsbaar ik me toen gevoeld heb. Ik was helemaal afhankelijk van de mensen die het touw vasthielden. Ze hebben me naar beneden laten zakken. En zo kon ik weggelopen. Maar jongens! wat was ik weerloos.

Ah, nou snap ik het. Het was best wel heftig dus, om zo weg te komen uit Damascus.

Inderdaad! Moet je dat eens vergelijken met hoe ik naar Damascus toe ging. Ik zat op een paard en ik had bewapende soldaten bij me. Ik was van plan om de stad binnen te gaan, naar de machthebbers te gaan, hun de brief te overhandigen als bewijs dat ik volgelingen van Jezus gevangen mocht nemen. Ik wilde die mensen daarna naar Jeruzalem overbrengen. Het is anders gelopen dan ik gedacht had. Ik kwam heel anders binnen in Damascus. En een tijdje later was mijn enige mogelijkheid om weg te komen uit Damascus: een wiebelende mand. Ik was echt van God afhankelijk, dat heb ik toen ervaren. Wat was ik toen zwak!

U vertelt daarna over iets dat veertien jaar geleden gebeurd is. Ik krijg de indruk dat het over uzelf gaat maar dat zegt u niet met zoveel woorden. U schrijft bijvoorbeeld: Ik ken “een volgeling van Christus” die iets geweldigs heeft meegemaakt. En een eindje verderop maakt u onderscheid tussen “zo iemand” en uzelf. Waarom doet u dat zo? Wilt u dat eens uitleggen? (2 Kor. 12:1-6).

Ik heb hier veertien jaar over gezwegen. En dat terwijl het iets heel bijzonders was. Ik ben in de derde hemel geweest. Weet je wat dat is? De derde hemel, dat is de plaats waar God is, en waar Christus is. Daar ben ik geweest joh! Hoe ik daar terecht kwam, zou ik je niet kunnen vertellen. En hoe ik daar precies was, zou ik je ook niet kunnen vertellen. Maar ik was er en ik weet nog dat het daar geweldig was. Ik heb daar ook dingen gehoord die ik niet mag doorvertellen. Het zijn de geheimen van God. Het is veertien jaar geleden gebeurd. Ik heb met de herinnering daaraan veertien jaar lang rondgelopen zonder het met iemand te delen. Als ik er eerder over begonnen was, hadden ze me misschien wel geweldig gevonden. Maar dan hadden ze allemaal gezegd: Wat is Paulus toch geweldig! En dat wilde ik niet want God moet alle eer ontvangen. Daarom heb ik er veertien jaar lang over gezwegen en daarom vond ik het na veertien jaar nog steeds moeilijk om het op te schrijven. Daarom heb ik het ook zo opgeschreven dat het net lijkt

of het over iemand anders gaat, nog niet eens over een apostel maar gewoon over een christen. Het gaat natuurlijk wel over mij, over wat ik meegemaakt heb. Ik heb het meegemaakt als christen.

Maar waarom komt u er nu dan mee? (2 Kor. 12:7)

Ik moest er nu wel over schrijven omdat het direct gekoppeld is aan mijn tweede voorbeeld van zwakheid. Vlak nadat ik die bijzondere ervaring had gehad, kreeg ik namelijk vreselijke pijnklachten. Een folterende pijn is het. Daardoor kan ik vaak niet goed functioneren. Wie mij ziet, vindt me een zwakkeling. Ik zie er niet uit. Da's veertien jaar geleden begonnen en het is nooit meer gestopt.

Maar waarom was dat dan?

Ja, da's een goeie vraag. Er zijn genoeg christenen die denken dat pijn in je leven een straf van God is en dat God je daarmee straft voor iets wat jij fout gedaan hebt. Maar God heeft mij over mijn pijnklachten iets anders geleerd. Hij heeft me eerst helemaal in de derde hemel gebracht – wat was dat geweldig! – maar Hij wilde vervolgens dat ik met beide benen op de grond zou blijven staan. Dat verklaart, achteraf, mijn folterende pijn. Het is of God een doorn in mijn lijf gestoken heeft. Die doorn zit er en ik voel hem en hij doet me zo'n pijn. Maar mijn folterende pijn heeft ook iets met Satan te maken. Die pijn van mij, dat voelt alsof een vertegenwoordiger van Satan met zijn vuisten tegen mijn hoofd aan het rammen is. Hij slaat en hij slaat, en ik word soms gek van de pijn.

Pff! Dat is heftig! Ik kan niet begrijpen waarom God dat laat gebeuren. Waarom doet Hij dat? Jezus is toch voor ons de strijd aangegaan tegen Satan? Hij heeft het toch voor ons volgehouden tot het bittere einde? En Jezus heeft toch door zijn opstanding voor ons de dood overwonnen? U hebt het zelf een keer geschreven aan de christenen in Korinte! (1 Kor. 15:57). Hoe kunt u dan toch zo'n last hebben van een vertegenwoordiger van Satan? U had hem toch in de naam van Jezus kunnen bevelen om bij u weg te gaan? Dat hebt u immers ook gedaan met dat meisje in Filippi dat u achterna liep en dat steeds maar riep: *Deze mensen zijn dienaren van de allerhoogste God en verkondigen u hoe u gered kunt worden!* Toen hebt u tegen de onreine geest gezegd: *Ik beveel je in de naam van Jezus Christus: verlaat haar!* (Hand. 16:16-19). Waarom hebt u dat niet gedaan bij die vertegenwoordiger van Satan die u zo tegen uw hoofd aan het rammen is? (2 Kor. 12:8).

Dat had ik graag gedaan. Dat zul je begrijpen. Ik heb gezien hoe machtig God is. God doet grote dingen en God laat daarin zijn grote macht zien. Denk niet te klein over God! Maar God heeft nooit beloofd dat het in ons huidige leven allemaal perfect gaat worden. Het wordt perfect! in de wereld die komt. Maar die nieuwe wereld is er nu nog niet. Dat heb ik gezien aan de manier waarop de christenen in Korinte met elkaar omgaan, en met mij omgaan: geruzie, kwaadsprekerij, jaloersheid. En dat heb ik gevoeld door de folterende pijn in mijn eigen lijf.

Ach, Paulus, wat heeft dat wat met u gedaan! die toestand in de gemeente van Korinte en daarbij die heftige pijn in uw eigen lijf zodat u de dingen niet zo kon doen als u eigenlijk zou willen. Sorry dat ik toch nog verder vraag. Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt. Als ik ergens mee zit, houd ik na drie keer vragen niet op. Als ik me bijvoorbeeld zorgen maak over één van mijn kinderen dan stop ik niet bij drie keer maar dan bid ik bij wijze van spreken wel duizend keer. Daarom snap ik niet dat u de Heer maar *drie* keer gesmeekt hebt om bevrijd te worden van die folterende pijn; *drie* keer maar! (2 Kor. 12:9a).

Ik heb een keer geschreven dat je onophoudelijk moet bidden (1 Tess. 5:17). Daar sta ik helemaal achter. Je moet niet ophouden met bidden. Maar je moet tijdens het bidden open staan voor Gods reactie. Je moet niet bidden met je vingers in je oren zodat je helemaal niks hoort. Je kunt beter bidden met je handen achter je oren, zodat je kunt horen wat God tegen je zegt. Als God duidelijk maakt dat iets niet gaat gebeuren, moet je dat ter harte nemen en dan moet je niet blijven vragen dat het alsjeblieft wel gaat gebeuren. Dat is niet makkelijk! Het kan heel pijnlijk zijn. Zo is dat bij mij ook. Toen ik die folterende pijn kreeg, heb ik een dag lang gebeden, 's morgens, 's middags, 's avonds. Ik hield m'n hoofd vast in de hoop dat dat de pijn zou verzachten en ik smeekte

Christus dat Hij me ervan af zou helpen. Ik wist dat Hij daar de macht voor had en daarom vroeg ik het aan Hem. Ik moest het bij drie keer laten. Want er kwam een duidelijk antwoord van Christus. Hij zei tegen mij: 'Ik ben goed voor je, meer heb je niet nodig. Want alleen iemand die zwak is en lijdt, kan aan iedereen laten zien hoe machtig ik ben.'

Dat klinkt heel mooi. Blijkbaar heeft het u geholpen in uw leven en in uw taak als apostel. Maar, laat ik het maar eerlijk zeggen: Het klinkt ook een beetje als een uitvlucht. U blijft zitten met de pijn maar Christus zegt: Je hebt genoeg aan mijn genade. Als Christus zo vol genade is kan Hij u toch ook van de pijn afhelpen? Wilt u uitleggen waarom zijn antwoord voor u voldoende was? (2 Kor. 12:9b-10).

Dat wil ik graag, Ik snap je probleem. Als je niet krijgt wat je nodig hebt, kun je het gevoel krijgen dat God niet van je houdt. Dan kun je zelfs gaan denken dat er geen God is. Ik verzeker je dat het antwoord van Christus precies was wat ik nodig had. Om dat uit te leggen moet ik eerst iets zeggen over mijn grootste zonde. Daar heb ik in de loop van de jaren al vaak over verteld, bijvoorbeeld in een brief aan de christenen in Korinte (in 1 Kor. 15:8-10). Ik heb in die brief eerlijk verteld wat een afschuwelijk mens ik geweest ben. Ik heb namelijk de gemeente van God vervolgd omdat ik dacht dat Jezus een godslasteraar was die met alle geweld bestreden moest worden. Met de beste bedoelingen heb ik de slechtste dingen gedaan. Maar ... Jezus heeft zich aan mij laten zien. Toen Hij was opgestaan uit de dood heeft Hij zich aan heel veel mensen laten zien, en als laatste ook nog aan mij. Het is aan zijn genade te danken dat ik ben die ik nu ben. Ik heb het niet verdiend om apostel te zijn maar door zijn genade ben ik het wel geworden. Ik heb me als apostel uitgesloofd, tot en met. Ik heb heel veel kunnen doen maar dat kwam niet omdat *ik* zo sterk was maar omdat Gods *genade* zo sterk was. Daar heeft Christus me aan herinnerd toen Hij zei: Je hebt genoeg aan mijn genade. Toen wist ik het weer: Uw genade is voor mij voldoende. En daarom ben ik trots op mijn zwakheid. Ik geniet er niet van want het is pijnlijk. Ik zoek het ook niet op want elke beledigende opmerking doet me pijn en ik worstel met elk moeilijk moment. Maar ik kan trots zijn op mijn zwakheid omdat juist in mijn zwakheid de kracht van Christus zichtbaar wordt. Zijn kracht heeft zich in mij genesteld zodat ik nu kan zeggen: Ik ben sterk. Alle eer aan God. Daar draait het om in ons leven. En daar moet het bij jou ook om draaien, in je werk als dominee, in je leven als mens. Als de kracht van Christus zich nestelt in je hart, ben je sterk. Alle eer aan God.

Dat zeg ik graag met u mee: Alle eer aan God! En ik hoop dat iedereen dat met u mee zegt: Alle eer aan God!